

GEORGE BRACKE THRILLER OMNIBUS DEEL I

DE MAESTRO MOORDEN

&

DODENDANS

George Bracke Thriller Omnibus Deel I

De Maestro Moorden

&

Dodendans

©2015 Stefaan Van Laere, uitgeverij Partizaan & BOXpress

Omslagontwerp: Kathelyne Van den Berghe/Stefaan Van Laere

ISBN: 9789462950214

Eerste druk februari 2012

Tweede druk mei 2012

Derde druk januari 2015

www.stefaanvanlaere.be

www.partizaan.be

www.BOXpress.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De Maestro Moorden

1.

Commissaris George Bracke keek koel over de loop van zijn pistool naar zijn slachtoffer. Hij zag iets van paniek in diens waterige ogen. Het regende pijpenstelen. De paraplu bood nauwelijks beschutting. ‘Zijn pistool ketste, en toen heb je hem neer geslaan.’ Bracke liet zijn zwaar wordende arm langzaam zakken en sprak met lijzige, kalme stem.

Danny Bontinck knikte grijnzend. Hij probeerde allang niet meer om zijn gezicht te beschermen tegen de opdringerige toestellen van de fotografen die allemaal op de loer lagen om hét beeld te schieten dat de voorpagina zou halen.

Intussen kende Bracke het verslag zowat uit het hoofd. Juwelier betrapt inbreker die zijn kluis probeert te kraken. Het wapen van de juwelier weigert dienst, de inbreker maakt hem met zeven messteken vakkundig af en warmt achteraf in de microgolfoven koelbloedig nog een vegetarische lasagne met bieslook en mosterdsaus op. Stom, want hij trekt hierbij zijn handschoenen uit en op het bord vinden de speurders een prachtig stel vingerafdrukken terug. Hij had evengoed zijn visitekaartje kunnen nalaten. Eén blik in de computer, en ze halen hem een half uur later al uit zijn bed dankzij vier eerdere veroordelingen als heler en dief, en een helaas nog niet bewijsbare serieuze verdenking dat hij nogal graag met steekwapens zwaait.

En inderdaad, Bontinck stootte prompt met het wat slap afhangend stuk rubber zeven keer venijnig tussen Brackes ribben. Elke por deed de commissaris wat meer ineenskrimpen, en telkens leek de massa een paar decibels luider te joelen.

Met gesloten ogen telde Bracke berustend elke klap mee. Hoe zacht het rubber ook was, het deed verdomd pijn. Hij probeerde zich in te beelden hoe het moest aanvoelen, scherp koud staal dat je perplexe ingewanden ruw openpleurde en steeds maar verder bleef boren. Plots was hij wat blij dat hij over weinig fantasie beschikte.

Toen Bracke na de zevende opwaartse steek eindelijk opkeek, zag hij dat Bontinck grijnslachend nogmaals het stuk rubber in de aanslag hield. Nu was het welletjes geweest, het onzinnige spelletje had lang genoeg geduurd. Er waren grenzen aan alles, ook aan zijn geduld. Net voor de achtste, overbodige klap zijn maagstreek zou raken, duwde hij met een soepele polsbeweging het nepwapen weg. Het stuk rubber sloeg met een opmerkelijke kracht frontaal tegen de keel van Danny Bontinck, die ineens erg naar adem moest happen.

‘Sorry,’ rochelde Bontinck, die nu heel wat nietiger leek en het volume van zijn stem minstens gehalveerd had. ‘Ik was de tel kwijt. Ik wilde echt niet-’

Procureur Delarue had al die tijd schijnbaar onbewogen staan toekijken. Hij schaamde zich een beetje voor de genante voorstelling, maar regels waren regels.

‘Dat volstaat.’

Delarue knikte een van de agenten autoritair toe. Abdel Hassim verstijfde. Hij droeg het uniform al meer dan drie jaar, maar wist zich nog altijd geen houding te geven in het bijzijn van hoger geplaatsten. Overijverig stapte hij met gelijke marstred op de procureur toe, om verdere bevelen af te wachten.

‘Wel?’ keek Delarue hem verbaasd aan.

‘Tot uw orders!’ Bijna salueerde Hassim, bijna.

Delarue sakkerde. ‘Reken de verdachte in,’ zei hij hoofdschuddend. ‘Alstublieft, en snel een beetje, voor we allemaal zeiknat zijn.’

Daar was niet bepaald gevaar voor, want Bontinck zat gehurkt maar wat in het ijle niets voor zich uit te staren. Helemaal gebroken. Een straal dik spuug liep langs zijn ongeschoren wang. Er komt geen geluid meer uit, dacht Bracke. Beeld zonder klank.

Delarue kwam wat stuntelig op de commissaris af en stak hem een propere zakdoek toe. Bracke wist niet goed wat hij daar moest mee aanvangen. Onbeholpen snoot hij dan maar zijn neus, om vervolgens in de slecht gewassen etalage van de juwelier te ontdekken dat een zwarte streep over zijn voorhoofd liep.

‘Linke boel,’ snoof Delarue berustend. ‘Oiverigens, nog geen nieuws over die verdwenen kleine?’ Bracke schudde het hoofd. ‘Nee. Kevin

Hulselmans is intussen al vier weken vermist, maar we hebben nog niets het minste spoor.'

'Dat ziet er niet goed uit,' zuchtte de procureur. 'Hoe oud is dat joch, een jaar of zes?' Hij wist net als Bracke maar al te goed dat de eerste dagen na een verdwijning cruciaal waren. Na tien dagen waren de kansen om een kind nog levend terug te vinden kleiner dan 5%. 'Misschien is dit gedoe hier nog ergens goed voor. Dan heeft de pers eindelijk nog eens een andere kluif om aan te knagen. Voor het papier van al die artikels over die arme Kevin zijn al genoeg bommen gesneuveld.'

Aan de inspanningen van de politie en het publiek kon het nochtans niet liggen. Van zodra de verdwijning van Kevin was doorgegeven, hadden patrouilles onmiddellijk de buurt van zijn huis grondig uitgekamd. Meteen werden overal posters uitgehangen, en het witte comité had zijn talloze vrijwilligers opgetrommeld. Vier weken lang waren ze al aan het zoeken, voorlopig nog zonder resultaat.

Bracke zag er tegenop om met Bontinck in de politiewagen terug naar de gevangenis te rijden, maar zijn auto stond daar geparkeerd. Hij hield niet van het openbaar vervoer, en de laatste tijd liet zijn conditie te veel te wensen over om die vier kilometer te voet af te leggen.

Bracke ging vooraan zitten. Hassim durfde amper gas geven om toch vooral zijn meerdere niet voor het hoofd te stoten. In het achteruitkijkspiegeltje zag Bracke hoe Bontinck maar wat voor zich uitstaarde. Hij had niet eens meer oog voor de straten en pleinen die hij nu toch al twee jaar moest missen en waar hij misschien 's nachts van droomde.

'Je moeder heeft gelijk,' zei Bracke plots luid, hij schrok er zelf van. 'Je bent een monster.'

Hassim begon steeds heviger te zweten.

De zaak Hulselmans stond als zorgwekkende verdwijning gerangschikt, en de ouders waren intussen al talloze malen ondervraagd. Ook de vriendjes en overige familieleden van Kevin waren al verschillende keren aan de tand gevoeld.